

gość niedzielnny

12

IV POSTU
ROK XL
KATOWICE, 21-3-1971 R.

WATYKAN — KONSTANTYNOPOL

Ojciec św. przyjął na prywatnej audiencji metropolitę Melitona, wysłannika patriarchy Konstantynopola — Athenagorasa. W czasie swego pobytu w Rzymie metropolita Meliton spotkał się z kardynałem Willebrandsem, przewodniczącym Sekretariatu dla Jedności Chrześcijan oraz z innymi przedstawicielami tego Sekretariatu w celu omówienia najodpowiedniejszych środków prowadzących do bardziej intensywnego dialogu między Watykanem a Ekumenicznym

Patriarchatem Konstantynopola.

Kardynał Willebrands i metropolita Meliton wyrazili zgodę na opublikowanie księgi zawierającej 283 dokumenty, jakie Kościół katolicki wymienił z Ekumenicznym Patriarchatem w Konstantynopolu w ciągu ostatnich 10-ciu lat. Odpowiednia komisja wydawnicza zakończyła już swe prace przygotowawcze. Oba przedstawiciele Kościołów napisali wspólny wstęp do tego dzieła. (K)

PRZECIW PRZEMOCY I NIESPRAWIEDLIWOŚCI

Konferencja Biskupów Gwatemali wystąpiła z ostrą naganą coraz częstszego uciekania się do przemocy w konfliktach społeczno-politycznych. Uciekanie się do przemocy i użycia siły jest zjawiskiem szkodliwym i sprzecznym z nauką chrześcijańską. Dlatego należy potępić i odrzucić wszystkie jego przejawy. Przede wszystkim należy potępić przemoc ze strony tych, którzy wyzyskują i uciskają innych ludzi, nie pozwalając im na pełny rozwój. Zwalczając należy także wszelkie formy propagandy przemocy, przez film, widowiska telewizyjne, czasopisma i tym podobne środki przekazu. Onierając się na encyklice „Populorum progressio” biskupi gwatemalscy wskazują na inicjatywy, jakie powinni podejmować chrześcijanie w

zwalczaniu przemocy i w budowie pokoju. „Budowniczymi pokoju są ci ludzie, którzy działają na rzecz dobra materialnego i duchowego społeczeństwa. Budowniczym pokoju jest ten, kto odrzuca demagogię i nienawiść, popiera wszystkie organizacje zmierzające do rozwoju człowieka. Budowniczym pokoju jest intelektualista, który rzetelnie i uczciwie rozwiązuje zagadnienia społeczno-ekonomiczne kraju, który szuka słusznych i sprawiedliwych rozwiązań naszych problemów. My chrześcijanie ze wszystkimi ludźmi dobrej woli zbudujemy pokój dopiero wtedy, gdy podejmiemy w duchu pokoju konkretną odpowiedzialność za nasze czyny. Jaką rolę na nas nałożył Pan Bóg” — kończą swój dokument biskupi gwatemalscy. (K)

DUSZPASTERSTWO MAŁŻEŃSTW MIESZANYCH

W Monachium opublikowano wspólny komunikat episkopatu zachodniemieckiego oraz Kościoła ewangelickiego w NRF na temat duszpasterstwa małżeństw mieszanych. Dokument ten jest wynikiem nowych wytycznych odnoszących do małżeństw mieszanych opublikowanych przez biskupów zachodniemieckich w dniu 1. X. 1970 roku, zgodnie z dekretem w tej sprawie wydanym przez Sekretariat dla Jedności Chrześcijan. Wspólne oświadczenie Kościoła katolickiego i ewangelickiego w NRF podkreśla, iż jednym z głównych filarów małżeństwa jest identyczność wiary małżonków. Obydwa Kościoły jednak, biorąc pod uwagę wzrastającą nieustannie liczbę małżeństw mieszanych, uważają za swój obowiązek otoczyć opieką duszpasterską małżonków cierpiących z po-

wodu podziału między Kościołami chrześcijańskimi. Inicjatywy tego rodzaju wyrastają na podłożu rozwijającej się współpracy ekumenicznej. W deklaracji katolicko-ewangelickiej znajdują się szczegółowe wytyczne odnoszące się do duszpasterstwa małżeństw mieszanych. Dokument kładzie specjalny nacisk na to, by duszpasterze łączący wezlem małżeńskim osoby różnych wyznań chrześcijańskich otaczali opieką także parę zarówno przed jak i po ślubie, przy pełnym poszanowaniu wolności sumienia współmałżonków. Deklaracja katolicko-ewangelicka wyraża na zakończenie nadzieję, że współpraca ekumeniczna między duszpasterzami katolickimi i ewangelickimi będzie się pogłębiała dla dobra małżonków o różnych wyznaniach chrześcijańskich.

APEL SEKRETARZA ŚWIATOWEJ RADY KOŚCIOŁÓW

Pastor Carson Blake, sekretarz Światowej Rady Kościołów wystosował do zwierzchników 255 wspólnot chrześcijańskich apel o modlitwę za pokój we Wietnamie. W dokumencie tym, ogłoszonym w przeddzień Nowego Roku buddystów, prosi usilnie o podejmowanie nowych inicjatyw na rzecz pokoju oraz nawołuje wszystkie narody, aby nie wysyłały ludzi i broni na półwysep indochiński. Wezwał także strony uwikłane w konflikt w Indochinach do traktowania po ludzku jeńców i poszanowania praw człowieka i obywatela. (K)

ZAMBIA

Prezydent Zambii, K. D. Kaunda (protestant) oświadczył: Kościół powinien przyjąć zmiany, by mogła wzrosnąć jego zdolność do ponoszenia odpowiedzialności, jaką narzuciła rewolucja polityczna w Afryce. Kaunda rozumie rolę Kościoła w potrójnym wymiarze. Poza podstawowym prawem głoszenia wiary, Kościół powinien także nieść sprawiedliwość społeczną tam,

gdzie ona jeszcze nie istnieje. Jest to żywotne zadanie Kościoła do spełnienia w Afryce. Następnie Kościół powinien stawać w obronie praw Afrykańczyka. Zadania Kościoła i państwa wzajemnie się uzupełniają. Zarówno Kościół jak i państwo nie tylko służą ludowi, lecz równocześnie są czynnikami gwarantującymi godność i szacunek człowieka. (K)

PAMIĘĆ O OFIARACH WOJNY

W Domu Misyjnym w Chłodowie odbyła się uroczystość poświęcenia tablicy ku czci zmarłych w obozach werbistów polskich. Z nastaniem okupacji budynek przeznaczono na tymczasowy obóz, w którym prócz internowanych kleryków-werbistów i innych członków Domu umieszczono w dniu 25 stycznia 1940 r. przeszło 60 księży diecezjalnych z okolic Poznania. Z końcem maja 1940 r. przewieziono wszystkich do Fortu VII w Poznaniu, a stamtąd do Dachau, Gusen i innych obozów. Z chłudewskich werbistów zginięło 14 kleryków wraz z ich przełożonym o. Ludwi-

kiem Mzykiem Odsłonięcia i poświęcenia tablicy pamiątkowej dokonał ks. Bp Tadeusz Etter, który też przewodniczył Mszy św. koncelebrowanej przez księży — więźniów wspomnianych obozów.

W spotkaniu towarzyskim, jakie miało miejsce po dokonaniu poświęcenia tablicy, o. Skowronek SVD, ks. Henryk Kaliszan oraz ks. Bp Etter podzielili się swymi wspomnieniami z czasów obozu. Na zakończenie ks. Biskup mocno podkreślił konieczność zachowania pamięci o dziejach męczeństwa duchowieństwa polskiego. (w)

Z MARSYLII

Bp Roger Etcheagaray, były sufragan Paryża i sekretarz generalny Episkopatu Francji, został w dniu 23 grudnia ubiegłego roku arcybiskupem Marsylii. Nominacja nastąpiła po zasięgnięciu opinii kleru i diecezjan marsylskich na temat cech, jakich oczekują od swego pasterza. Akcję tę przeprowadził administrujący diecezją marsylską biskup Aix-en-Provence, abp Charles de Provençères.

Sondowania opinii kleru i wiernych dokonano przez radę kapłańską diecezji, biuletyn wyznaniowy i tygodnik diecezjalny. Wyniki i opinie przekazano następnie kompetentnym czynnikom w Episkopacie Francji i — poprzez nuncjusza apostolskiego w Paryżu — Ojcu św.

Mianowanie bpa Etcheagaray ordynariuszem Marsylii spotkało się z powszechnym aplauzem świeckich i duchownych diecezjan. (S)

WYBRZEŻE KOŚCIÓŁ SŁONIOWY

Prezydent, dr Feliks Houphouët-Boigny (katolik) powiedział do przedstawicieli Kościoła: „Kościół może dać Afryce zmysł swojej jedności i oryginalności”. (w)

BARDZO PROSIMY

W nawiązaniu do przygotowań procesu beatyfikacyjnego i potrzeby opracowania krytycznego zwięzłego M. Kolumby (Róża) Białeckiej (1838 — 1887), Założycielki Zgromadzenia SS. Dominikanek z Wielowsi, zwracamy się do wszystkich, którzy posiadają jakiegokolwiek materiały związane z życiem i dziełem albo o tych materiałach wiedzą, z gorącym apelem i prośbą o udostępnienie ich nam. Głównie chodzi o listy i inne pisma Fundatorki. Materiały wszelknie wiadomości o nich prosimy nadsyłać na adres:

SS. Dominikanki
Biała Nizna 90
pocz. Stróża k/Gorlice

WYSTAWA BIBLIJNA

W Murcji, w Hiszpanii otwarto trzecią wystawę grafiki biblijnej, zorganizowaną przez diecezjalny sekretariat do spraw wiary. Wystawa obejmuje 2 tys. starych i nowoczesnych książek z pięknymi grawiurami, sztychami i drzeworytami o tematyce biblijnej. Większa część eksponatów pochodzi z prywatnego archiwum biblijnego O. Antoniego Pucci, jezuita, który w swojej 40-letniej pracy przyczynił się do popularyzacji Biblii. Warto zaznaczyć, że zbiór ten jest najbogatszym tego rodzaju zbiorem w świecie. Obejmuje on 40 tys. wydań Biblii oraz grafiki biblijnej. (K)

BISKUPI BRAZYLII OSKARŻAJĄ

Konferencja Biskupów Brazylii opublikowała deklarację, w której oskarża policję brazylijską o stosowanie w czasie śledztwa tortur wobec więźniów politycznych celem wymuszenia zeznań. Władze polityczne Brazylii postanowiły zwołać z tego powodu nadzwyczajne posiedzenie rządu, który ma przeanalizować istniejącą sytuację. Podobne oskarżenie zostało skierowane poprzednio przez arcybiskupa Sao Paulo, Arnsa. (K)

ZGON KARDYNAŁA

W dniu 18.II. zmarł w wieku 76 lat kardynał De Barros Camara, arcybiskup Rio de Janeiro. Zmarły kardynał sprawował także opiekę dusz pasterską nad katolikami obrządku wschodniego w Brazylii. Był on członkiem Kongregacji: do spraw Kościołów Wschodnich, Zakonów i Instytutów Świeckich, do spraw Świętych, Wychowania Katolickiego i Papieskiej Komisji Rewizji Prawa Kanonicznego. (K)

PRZED NOMINACJĄ BISKUPA

150 księży z diecezji Nola koło Neapolu skierowało prośbę do prefekta Kongregacji biskupów, kardynała Confalonieri, aby mogli przed nominacją nowego biskupa przedstawić Kongregacji swoje życzenia. W swym piśmie podkreślają, że ich postawa i prośba nie może być rozumiana jako kontestacja legalnej władzy, ale jako forma wspólnej pracy. (K)

Z POMOCĄ OCIEMNIAŁYM

Z inicjatywy różnych wyznań chrześcijańskich w Belgii powołano niedawno w Brukseli nowe stowarzyszenie niewidomych, którego celem jest umożliwienie awansu społecznego osobom pozbawionym wzroku. Na czele tej organizacji stoi niewidomy bibliotekarz. Pierwszym jej przedsięwzięciem było otwarcie sali, w której niewidomi mogą czytać, pisać i tłumaczyć w alfabecie Braila.

W 1970 r. odwiedziło sanktuarium w Lourdes o 100 tysięcy pielgrzymów więcej niż w 1969 roku. Liczba pątników w okresie minionego roku wyraża się cyfrą 3.100.000. Sezon wielkich pielgrzymek rozpoczyna się w Lourdes na Wielkanoc i trwa do października włącznie. Zazwyczaj liczne większe pielgrzymki międzynarodowe przebywają w tym sanktuarium około 4 do 5 dni. (H)

Z WATYKANU

Nowym prefektem Kongregacji do spraw Kultu Bożego został mianowany ostatnio przez Ojca Św. kardynał Arturo Tabera Araoz, dotychczasowy arcybiskup Pamplony w Hiszpanii. Kardynał Tabera Araoz urodził się w 1903 roku, należy do Zgromadzenia zakonnego Synów Najświętszego Serca Maryi. Kardynałem mianowany był w 1969 roku. (H)

MSZA ŚW. DLA STRAJKUJĄCYCH

W dniu 4 grudnia 1970 r. ordynariusz diecezji Gorizia, abp P. Cocolin, odprawił uroczystą Mszę św. w jednym z zakładów pracy na terenie diecezji, w którym odbywał się strajk okupacyjny. Robotnicy podjęli strajk w związku z redukcjami pracowników, na jakie zdecydował się zarząd zakładów. (S)

WSPÓLNY KOŚCIOŁ

Wspólnoty anglikańska i katolicka w Cippenham w Anglii zbudowały w ciągu trzech lat świątynię, która niedawno została oddana do wspólnego użytku wiernych obu wyznań.

W obrębie budowli znajduje się sala zebrań, w której spotykają się dla ekumenicznego dialogu przedstawiciele obu wspólnot chrześcijańskich.

Kościół w Cippenham jest pierwszą tego rodzaju ekumeniczną świątynią zbudowaną wspólnie na terenie Anglii. (S)

SKUTKI SKAŻENIA

Dr Robert Buchard, uczony z uniwersytetu w Kalifornii, stwierdził, że skażenia są jedną z przyczyn alkoholizmu. Szczury żyjące przez dwa miesiące w powietrzu skażonym wolały po pewnym czasie alkohol od wody dla zaspokojenia swego pragnienia. (Z)

GEST ARCYBISKUPA

Arcybiskup Tarragony w Hiszpanii zamieszkał w skromnym mieszkaniu wynajętym w tym mieście, rezygnując z dotychczasowej rezydencji mieszczącej się w pałacu arcybiskupim. Swą decyzję wyjaśnił tym, że zamieszkanie w zwykłym mieszkaniu ułatwi mu ścisły kontakt z wierzącymi, którzy bardzo często czuli się onieśmieni widokiem pałacu, w którym mieszkali do tej pory jego poprzednicy. (K)

Cokolwiek uczyniliście

Teraz już nie cierpisz. Nie bolą Cię ręce i nogi. Męka należy do przeszłości; jednak, jej rzeczywistość trwa nadal. Przez Twoją śmierć zbawiasz nas DZISIAJ, a ludzie — moi bracia — TERAZ odbywają swoją życiową drogę, która nieraz jest podobna do Twojej, krzyżowej. Jestem uczestnikiem i świadkiem tej człowieczej drogi. Powiedziałeś, że co uczynię jednemu z napotkanych ludzi — policzysz mi kiedyś, jakbym to uczynił wobec Ciebie samego. Gdyby to rozpamiętywanie Twojej męki miało być ucieczką w historię, ucieczką przed teraźniejszością, przed człowiekiem, który dziś woła o pomoc, to lepiej, abym zostawił te rozważania i wracał zaraz do niego, myśląc o tych strasznych słowach, jakie skierowałeś do faryzeuszów.

1.

Heż razy w ciągu wieków ogłaszano niewinnym ludziom wyrok śmierci. Myślę o ich ostatnich godzinach, o trwodzie, strachu ściskającym ich serca. O życiu, które mieli oddać w udłucie. Myślę o tych ludziach. Także o Tobie: żeś zechciał być jednym z nich.

2.

Gdyby zebrać razem ból i lzy pokoleń, powstałoby jakieś wielkie morze. Kiedy zjawiłeś się wśród nas — szary, zwyczajny, bliski — nie omijałeś tego bezmiar cierpienia, ale zanurzyłeś się w nim cały. Podjąłeś swoje zadanie, wziąłeś na ramiona cały ciężar człowieczej dołi. Dziękując z nami los okazałeś się solidarny. Powiedziałeś — całym swoim życiem — „Jestem z tobą, jestem po twojej stronie, dźwigający krzyż człowieka”.

3.

A jednak wstałeś. I to jest ważniejsze niż upadek. Teraz chcę to przenieść na moje życie. — Ale grzechu nie zlekceważę: W uliczny pył wsiąkają krople Krwi...

4.

Matki wszystkich czasów. Matki milionów skazanych, prowadzonych na śmierć. Matki Bolesne. Żeś szła między nimi — bądź pozdrowiona.

5.

Przecież nie o to chodzi, żebym tę scenę rozważał, ale abym ciągle na nowo uczył się, jak podejmować solidarnie z drugim człowiekiem jego życiowy trud, wierząc, że to jest krzyż Chrystusowy — znak zbawienia. Inaczej zagubię sens chrześcijaństwa.

On sam się męczył, a tych, co mogli Mu pomóc, było setki. Są koła ciebie setki tych, którzy idą przez życie ze swoim krzyżem, a którym tylko ty możesz pomóc. Rośnij odnowić. Jak wtedy.

6.

Domy, szpitale, kliniki są stałe świadkami tej sceny:

tysiące kobiet — takich jak Weronika — ociera co dzień Twarz Jezusową. Myślę o twarzy człowieka, który mija mnie codziennie.

7.

Żeby nie utracić wiary w Boga. Żeby nie utracić wiary w człowieka. Także w tego, którego wszyscy przekreślili, o którym powiedzieli, że z niego już nie będzie. W tego, który leży już długo na drodze i czeka choć na jedno wyznanie wiary w jego człowieczeństwo, wiary w moc łaski. Nie mogę stracić wiary w człowieka, bo jestem uczniem Tego, który podniósł się z upadku.

8.

Lzy współczucia są cenne, jeśli nie są łatwym wymigiwaniem się od innych form pomocy.

9.

Zależało Ci na tym, by tę okropną drogę odbyć do końca. Chciałeś być konsekwentny, wierny zadaniu, jakiego się podjąłeś. Wiedziałeś, ile od tego zależy w życiu ludzi. — Spraw, bym coraz lepiej rozumiał, co to znaczy kochać człowieka.

10.

Odarty ze wszystkiego Bóg, Bóg krzywdzonych, Bóg nędzarzy, Bóg głodujących, który będzie naszym sędzią.

11.

Dzisiaj nie poświęcono by Ci tyle czasu. Skazano by Cię — oszczędzając hełk i gwoździ — na głodową śmierć w bezimiennej masie ludzi trzeciego świata, albo wysłano na niesprawiedliwą wojnę. Może zatruwano by Cię powoli lecz systematycznie: dyplomem, hańsą, intrygami, brakiem zainteresowania dla tego, co mówisz. — Ukrzyżowanie rozłożone na wiele długich lat.

12.

Tysiące wyczerpanych ludzi umierających ciągle z braku Krwi. Żeby wyciągnęli ręce w tęsknocie za Transfuzją. Żeby cenili Życie.

13.

Kłęcz tu po to, by współczuć z Tą, któraś już jest wniebowzięta? Czy raczej po to, aby stąd lepiej zobaczyć udreconego człowieka? Może czyjaś matkę. Może własną Matkę.

14.

Od trzeciego dnia grób jest pusty. Dlatego wierzymy, że opustoszeją wszystkie groby. Wcześniej jednak powstanie ich jeszcze wiele. I to jest prawda, która kładzie się głęboką smugą cienia między Tobą — żywym i chwalebny — a między nami śmiertelnymi.

— W godzinę trwogi daj mi Zwycięstwo śmierci — NADZIEJĘ. Nadzieję mocną jak światło, potrzebną jak most, nadzieję niezawodną:

ZMARTWYCHWSTANIE!

Ks. Jan Kracik

WATYKAŃSKA ROZGŁOSNIA RADIOWA

W połowie lutego upłynęło 40 lat od chwili, gdy rozpoczęło swą działalność Radio Watykańskie. Stolica Święta przy pisywała zawsze poważne znaczenie rozgłosu dzięki możliwości jej dotarcia do najdalejszych kręgów ziemi. Już w 1939 roku Radio Watykańskie nadawało codziennie programy po włosku, po francusku, po angielsku, po hiszpańsku i po niemiecku. W tym samym czasie zaczęto także nadawać audycje po polsku, po portugalsku, po ukraińsku, po litewsku i po rosyjsku. Te ostatnie były nadawane dwukrotnie względnie trzykrotnie na tydzień. W pierwszych latach po wojnie Radio Watykańskie odegrało niemałą rolę w poszukiwaniu osób zaginionych i uwięzionych w latach 1939—1945. W roku 1954 Rozgłosnia Watykańskie nadaje już swe programy w 29 językach. Obecnie Radio Watykańskie nadaje programy religijne w 32 językach dla 35 krajów. Ponadto nadaje się także audycje w języku łacińskim. (H)

PAMIĘĆ O TRĘDOWATYCH

Katolicy i protestanci Stanów Zjednoczonych obchodzili w niedzielę 14.II.1971 r. Światowy Dzień Trędowatych. Z tej okazji przewodniczący wspólnot misyjnych prowadzących swą działalność wśród trędowatych zwrócili się z apelem do społeczeństwa o wrażliwość na potrzeby ludzi dotkniętych tą straszną chorobą. Światowy Dzień Trędowatych, zapoczątkowany w roku 1954 w Stanach Zjednoczonych, obchodzony jest obecnie w wielu krajach świata. (H)

GENERAŁ KLARETYNÓW W POLSCE

W dniach od 28 listopada do 5 grudnia 1970 roku przebywał w Polsce Generał Zgromadzenia OO. Klaretynów, O. Antoni Leghisa — Jugosłowianin. 1 grudnia został przyjęty przez Ks. Kardynała Wojtyłę, a 4 grudnia przez Księdza Prymasa Polski. Ojciec A. Leghisa jest pierwszym przełożonym generalnym tego zgromadzenia, który odwiedził Polskę.

Zgromadzenie Misjonarzy Synów Niepokalanego Serca Maryi, zwane popularnie od nazwiska swego założyciela Zgromadzeniem Klaretynów, powstało w Hiszpanii w roku 1849. Jego założycielem był św. Antoni Maria Klaret. Obecnie zgromadzenie to liczy 5375 członków, posiada 17 prowincji, 10 wiceprowincji i 3 wizytatury. Celem zgromadzenia jest prowadzenie misji i praca duszpasterska w parafiach.

Zgromadzenie w swoim gronie ma także 2 kardynałów i 8 biskupów.

Do Polski Ojcowie Klaretyni przybyli w roku 1932 i osiedlili się w Miedarach na Śląsku, pow. Tarnowskie Góry. Pracują tam do dzisiaj dnia, prowadząc misje ludowe i placówki duszpasterskie. (ZJ)

POZNAŃ

1 grudnia dwaj misjonarze ze Zgromadzenia Misjonarzy Oblatów wyjechali na misje do Kamerunu. Udali się oni najpierw do Paryża, gdzie odbędą odpowiednie przygotowania do pracy misyjnej. W styczniu 1970 r. Polska Prowincja Misjonarzy Oblatów objęła teren misyjny w Północnym Kamerunie. Czterech pierwszych misjonarzy pracuje już tam na różnych placówkach misyjnych. (W)

TANZANIA

Prezydent Tanzanii, Julius Nyerere, praktykujący katolik, stwierdził, że Kościół ma wspierać okazję przystosowania się do sytuacji afrykańskiej i zapuszczenia na tym kontynencie głębokich korzeni. Młode kraje — powiedział prezydent — pragną, by Kościół w całości pełnił przepowiadane posłannictwo Chrystusowe i przy czynił się do podniesienia duchowego i społecznego człowieka, podkreślając jego godność, wolność i równość. (W)

DIAKONI W USA

W archidiecezji Chicago w Stanach Zjednoczonych rozpoczął się ostatnio dwuletni kurs dla przyszłych diakonów. Miejscowy arcybiskup, kardynał J. P. Cody, wielki zwolennik wprowadzania tego rodzaju służby w Kościele, utworzył jesienią ub. roku specjalny urząd, zajmujący się pozyskiwaniem kandydatów do tego stanu. Mogą to być mężczyźni żonaci względnie samotni, jednakże w wieku powyżej 33 lat. (H)

LITURGIA TYGODNIA

Niedziela, 21 marca
IV niedz. Wielkiego Postu. Msza wł. Cr. Pref. n. wkp. kol. fiol. Komentarz do czytań mszalnych I. Obchód Paschy przypominający Izraelitom wyzwolenie z niewoli egipskiej. Niewola narodu wybranego i jego wyzwolenie stanowią figurę wyprowadzenia ludzkości z niewoli grzechu. Sprawili je Syn Boży przez swe dzieło zbawcze (Joz. 5, 9a i 10-12).

II. W Chrystusie Bóg pojednał ludzkość ze sobą. Dzieło naszego powrotu do Boga dokonuje się w społeczności Chrystusowego Kościoła, któremu została zlecona posługa jedności (2 Kor. 5, 17-21). III. Każdy nasz powrót do Boga, nasze nawrócenie, jest powrotem marnotrawnego syna do wycieczki jego i gotowości przebaczyć Ojcu. Trzeba jednak koniecznie z ufnością i pokorą przyznać się: „Ojcie, zgorszyłem” (Łk. 15, 1-3 i 11-32).

Poniedziałek, 22 marca
Msza wł. Czyt. mszalne: Iz. 65, 17-21; J. 4, 43-54. Pref. wkp. kol. fiol.

Wtorek, 23 marca
Msza wł. Czyt. mszalne: Ez. 47, 1-2 i 12; J. 5, 1-3a i 5-16. Pref. wkp. kol. fiol.

Środa, 24 marca
Msza wł. Czyt. mszalne: Iz. 49, 8-15; J. 5, 17-30. Pref. wkp. kol. fiol.

Czwartek, 25 marca
Zwieszczenie M. B. Msza wł. Cr. Czyt. mszalne: Iz. 7, 10-14; Ebr. 10, 4-10; Łk. 1, 27-38. Cr. Pref. o M. B. kol. biały.

Piątek, 26 marca
Msza wł. Czyt. mszalne: Mdr. 2, 1a i 12-22; J. 7, 1-2 i 10 i 25-30. Pref. wkp. kol. fiol.

Sobota, 27 marca
Msza wł. Czyt. mszalne: Jr. 11, 18-20; J. 7, 40-53. Pref. wkp. kol. fiol.

Jubileusz Ojca Posadzego

W dniu 19.II.1971 r. obchodził 50-lecie swych święceń kapłańskich O. Ignacy Posadzy, współzałożyciel i pierwszy przełożony generalny zgromadzenia zakonnego znanego pod nazwą Towarzystwa Chrystusowego dla Wychodźstwa. Założone w 1932 r. w Poznaniu przez ks. kardynała Augusta Hlonda, zgromadzenie to spełnia trudne zadanie opieki duszpasterskiej nad emigrantami polskimi w różnych krajach świata. Obchodzący swój złoty jubileusz kapłaństwa o. Posadzy przyczynił się istotnie do rozwoju tego zgromadzenia, kształcenia jego członków oraz rozszerzenia jego działalności duszpasterskiej za granicą. Znany jest również jako autor reportaży z krajów Ameryki Południowej, publikowanych w swoim czasie na łamach „Przewodnika Katolickiego”, jako autor poczytnej książki pt. „Droga Pielgrzymów”, która w ciągu kilku lat osiągnęła 40

tys. egzemplarzy nakładu, dając książkę „Przez tajemniczy Wschód”, napisanej po powrocie ze swej podróży na Daleki Wschód oraz jako redaktor czasopism wydawanych przez zgromadzenie, takich jak: „Msza Święta”, „Głos Seminarium Zagranicznego” a także „Cześć Świętych Polskich”. W roku 1968 o. Posadzy zrezygnował z urzędu przełożonego generalnego Towarzystwa Chrystusowego z powodu złego stanu zdrowia i podeszłego wieku. Obecnie zgromadzenie Chrystusowców liczy 346 członków, w tym 217 kapłanów, 58 braci, 51 kleryków i 20 nowicjuszy. Na placówkach zagranicznych pracuje 101 kapłanów i 7 braci pomocników duszpasterskich. Działają oni wśród Polonii w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Brazylii, Argentynie, Australii, Nowej Zelandii, Wielkiej Brytanii, Francji, Niemczech i we Włoszech. (H)

ZAKONNICA — RADNA

S. Maria Józefa, nauczycielka w szkole podstawowej w Hadze (Holandia), która intensywnie pracowała nad poprawą warunków mieszkaniowych i tworzeniem miejskich parków rozrywkowych, została wybrana radną miejską stolicy holenderskiej. Jest ona pierwszą zakonnicą katolicą, która w ten sposób weszła do historii politycznej swego kraju. (Z)

ROCZNICA W LOURDES

Z okazji 113 rocznicy pierwszego objawienia się Matki Bożej św. Bernadecie odbyła się w dniu 11.II. w podziemnej bazylice św. Piusa X w Lourdes. uroczystość, w której wzięły udział liczne rzesze pielgrzymów. Mszę św. koncelebrowało 5 biskupów w asyście 135 kapłanów. Kazanie wygłosił miejscowy biskup, mons. Denze. (H)

(dok. ze str. 4)

sza forma egzystencji wyraża się zacofaniem w porównaniu z dzisiejszą. Jaskrawym tego przykładem jest film Spartakus. Trudno nam pojąć los niewolników z okresu działalności Spartakusa. Jesteśmy nawet skłonni uważać cały ten spektakl za wytwór fantazji autora scenariusza i reżysera. A jednak to prawda.

W różnorodnych przemianach dokonujących się w świadomości poszczególnych narodów ukryta jest myśl postępową, pragnienie wolności, powrotu do godności. Jakże tragiczne i wstrząsające jest wolańcie dręczonych w kazamatach Spartakusa: Nie jestem zwierzęciem! Zniwaga człowieka jest stokrój gorsza niewola niż praca w kamicach na rękach i nogach. Rozumiemy teraz, dlaczego niewolnicy gromadzi się do chrześcijaństwa, które im przyniosło poczucie własnej godności.

W zwartej przypowieści o zaginionej owcy Pan naszkicował po krótko los zagubionego człowieka, który odna-

laź siebie, zdobył się na zmianę swej postawy wobec ludzi i świata. W zakończeniu tej przypowieści Pan zapewnił ludzi, że Bóg towarzyszy wiernie człowiekowi zagubionemu, nie spuszcza go po prelu z oka, szuka go, aż znajdzie.

Powrót syna marnotrawnego ilustruje prawdę o niewystarczalności człowieka, o jego daremnych wysiłkach w osiągnięciu niezależności od ojcowskiego domu z całym jego klimatem życzliwości, swobody, wzajemnego zaufania i miłości. Groźna jest przestroga zawarta w tej przypowieści: marnotrawca zażdości pokarmu świniom. Budująca jest prawda o synu marnotrawnym: stać go na zmianę postawy. Wraca do ojca. Po ciężkich doświadczeniach odkrywa wartość ojca, docenia znaczenie rodzinnego domu i dojrzałość swego brata.

Na zmianę postawy stać nas wszystkich. W języku religijnym zmiana postawy to nawrócenie, pokuta czyli powrót do Boga.

I. Stachowski

Wyd. Kuria Diec. Katowice — Redaktor Ks. Józef Gawor
Adres Redakcji i administracji Katowice, ul. Wita Stwosza 16 II p.
INDEKS 86019 — Cena 0,80 zł.

Cz.Z.G. 371 24-II-71. 80.000 egz. C-021

ŚWIATEŁ BOŻEGO SŁOWA

IV NIEDZIELA POSTU CZYTANIE I Z KSIĘGI JOUZEGO

W owym czasie rzekł Pan do Jouzego: „Dziś zrzuciłem z was hańbę egipską”. Rozłożyli się obozem synowie Izraela w Gilgal i tam obchodzili Paschę czternastego dnia miesiąca wieczorem, na równinie Jerycha. Następnego dnia Paschy jedli z płonu tej krainy, chleby prażne i kłosy prażone tego samego dnia. Manna ustała następnego dnia, gdy zaczęli jeść płon tej ziemi. Nie mieli już więcej synowie Izraela manny, lecz żywili się tego roku z płonów ziemi Kanaan.

Joz. 5, 9a i 10—12

PSALM RESP.: W każdym czasie będę błogosławił Pana; na ustach moich zawsze Jego chwala. Dusza moja będzie się chlubiła w Panu: niech słyszą pokorni i niech się wesela. ✠ Uwielbiajcie ze mną Pana: razem imię Jego wywyższajmy. Szukałem Pana i On mnie wysłuchał; i wyrwał ze wszystkich mych lęków. ✠ Wyglądajcie Go, byście się rozpogodzili, by oblicza wasze nie doznały wstydu. Oto biedak wołał i Pan go usłyszał.

Ps. 33, 2—3, 4—5, 6—7.

RESP.: Skesztujcie i zobaczcie, jak dobry jest Pan.

Ps. 33, 9a

CZYTANIE II Z LISTU ŚW. PAWŁA DO KORYNTIAN

Bracia! Jeżeli więc ktoś pozostaje w Chrystusie, jest nowym stworzeniem. To, co dawne, minęło, a oto wszystko stało się nowe. Wszystko zaś to pochodzi od Boga, który pojednał nas z sobą przez Chrystusa i zlecił nam posługę jednania. Albowiem w Chrystusie Bóg Jedną ze sobą świat, nie poczytując ludziom ich grzechów, nam zaś przekazując słowo jednania. Tak więc w imieniu Chrystusa spełniamy posłannictwo jakby Boga samego, który przez nas udziela napomnień. W imię Chrystusa prosimy: pojednajcie się z Bogiem. On to dla nas grzechem uczynił tego, który nie znał grzechu, abyśmy się stali w Nim sprawiedliwością Bożą.

2 Kor. 5, 17—21.

WIERSZ PRZED EWANG.: Zabiorę się i pójdę do mego ojca, i powiem mu: Ojcie, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie.

Lk. 15, 18.

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚW. ŁUKASZA

W owym czasie zbliżali się do Niego wszyscy celnicy i grzesznicy, aby Go słuchać. Na to szemrali faryzeusze i uczeni w Piśmie: „Ten przyjmuje grzeszników i jada z nimi”. Opowiedział im wtedy następującą przypowieść: „Pewien człowiek miał dwóch synów. Młodszy z nich rzekł do ojca: „Ojcie, daj mi część majątku, która na mnie przypada”. Podzielił więc majątek między nich. Niedługo potem młodszy syn, zebrawszy wszystko, odjechał w dalekie strony i tam roztrwonil swój majątek, żyjąc rozrzutnie. A gdy wszystko wydał, nastał ciężki głód w owej krainie i on sam zaczął cierpieć niedostatek. Poszedł i przystał do jednego z obywateli owej krainy, a ten posłał go na swoje pola, żeby pasł świnię. Pragnął on napelnić swój żołądek strakami, które jadły świnię, lecz nikt mu ich nie dawał. Wtedy zastanowił się i rzekł: Iluż to najemników mego ojca ma pod dostatkiem chleba, a ja tu z głodu ginę. Zabiorę się i pójdę do mego ojca, i powiem mu: Ojcie, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie; już nie jestem godzien nazywać się twoim synem: uczyni mnie choćby jednym z najemników. Wybrał się więc i poszedł do swojego ojca. A gdy był jeszcze daleko, ujrzał go jego ojciec i wzruszył się głęboko: wybiegł naprzeciw niego, rzucił mu się na szyję i ucałował go. A syn rzekł do niego: „Ojcie, zgrzeszyłem przeciw Bogu i względem ciebie, już nie jestem godzien nazywać się twoim synem”. Lecz ojciec rzekł do swoich sług: „Przynieście szybko najlepszą suknię i ubierzcie go; dajcie mu też pierścien na rękę i sandały na nogi. Przyprawdźcie utuczony cielę i zabijcie; będziemy ucztować i bawić się; ponieważ ten mój syn był umarły, a znów ożył; zaginął, a odnalazł się. I zaczęli się bawić.

Tymczasem starszy jego syn przebywał na polu. Gdy wracał i był blisko domu, usłyszał muzykę i tańce. Przywołał jednego ze sług i pytał go, co to znaczy. Ten mu rzekł: „Twój brat powrócił, a ojciec twój kazał zabić utuczony cielę, ponieważ odzyskał go zdrowego”. Na to rozgniewał się i nie chciał wejść; wtedy ojciec jego wyszedł i tłumaczył mu. Lecz on odpowiedział ojcu: „Oto tyle lat ci służę i nigdy nie przekroczyłem twojego rozkazu: ale mnie nie dałeś nigdy koźlecia, żebym się zabawił z przyjaciółmi. Skoro jednak wrócił ten syn twój, który roztrwonil twój majątek z nierządnicami, kazałeś zabić dla niego utuczony cielę”. Lecz on mu odpowiedział: „Moje dziecko, ty zawsze jesteś przy mnie i wszystko moje do ciebie należy. A trzeba się weselić i cieszyć z tego, że ten brat twój był umarły, a znów ożył; zaginął, a odnalazł się”.

Lk. 15, 1—3 i 11—32.

Panorama powrotów

Treść czytań liturgicznych na IV niedzielę Postu wzięta jako całość można nazwać panoramą powrotów. Autor Księgi Jozuego przedstawia powrót Izraela z niewoli egipskiej do Kanaanu, jego oczyszczenie i obietnicę. Paweł w urywku swego listu do Koryntian rozwija myśl o powrocie świata do Boga za pośrednictwem Chrystusa Pana i Jego zbawczego dzieła. Ewangelista Łukasz przekazuje nam wypowiedzi Pana Jezusa o powrocie właściciela stada owiec z poszukiwania zgubionej owcy oraz o powrocie syna marnotrawnego do domu ojca.

Zestawiając te powroty, łatwo dopatrzeć się w nich typowej dla Biblii hierarchii, jakże charakterystycznej dla historii ludzi.

Wraca świat do swego Stwórcy, wraca z dalekich, uciążliwych bezdroży.

Wraca do domu zbankrutowany człowiek, wraca z samowolnej wyprawy w nieznany mu świat.

Wraca do swoich zagubionych człowiek, nazwany przez Pana w przenośni zaginioną owcą, wraca z radością, przedstawia się wszystkim i wyjaśnia, że wreszcie przejrzał.

Powrót świata do Boga? Czy to prawdopodobne? Czy to możliwe? Czy tego rodzaju myśl nie należy do rzędu pomysłów, jakimi tryska wyobraźnia niepoważnych futurologów, zabawnych fantazmatów czy nieżyłowych marzycieli? Tak i podobnie sądzą o tym ludzie zapatrzeni w swoje własne poglądy, kierujący się modnym w każdym nowym pokoleniu kierunkiem filozoficznym, ulegający hasłom wypisywanym dużymi literami na jednodniowych afiszach, przyjmujący bezkrytycznie to, co im cyniczni spryciarze podpowiada to tu, to tam, słowem — ludzie marnotrawiący życie podobnie, jak ich prototyp w przypowieści o synu marnotrawnym.

Powrót świata do Boga jest prawdą pewniejszą niż fakt, że po nocy następuje dzień, albo że woda raz jest płynna jak rzeka, raz twarda jak kora lodowa, raz lotna jak para unosząca się z garnków kuchennych. Rekoimią tego powrotu jest Osoba Jezusa Chrystusa, reprezentanta całej ludzkości i całego kosmosu. Kto uwierzył w Boga - Człowieka, wie, że przejawy powrotu świata do Boga wymykają się obiegowym wyobrażeniom ludzkim. Przywykliśmy do stosowania naszych formulek i schematów w stosunku do sposobu postępowania Boga, do narzucania Bogu naszych własnych mechanizmów myśli i wyobrażeń.

Zanominamy o tym, że drogi Boże są całkowicie odmienne od naszych. Nie pa-
miętamy o tym, że sprawy

Boże toczą się na innej płaszczyźnie, w odrębnych wymiarach. Wystarczy tu wspomnieć o Gelgocie i przeciwstawić Wielki Piątek wielkanocnej pustce Chwalebnego Grobu. Wystarczy również zestawieć ręce Marii Magdaleny, namaszczonej Chrystusowe nogi, z rękami Chrystusa Pana, myjącego nogi apostołskie w wieczniku. W jakim celu? Aby uzyskać jakiś taki wgląd w sposoby zachowania się i postępowania Boga - Człowieka, aby strzec się pochopnych sądów o powrocie świata do Boga.

Powrót ten dokonuje się na naszych oczach z całą pewnością. Jest to olbrzymi proces nieuchwytny żadną formułą ludzką. Od czasu do czasu tylko jawia się w świetle znaki, wskazujące na to, że cały ten proces powrotu świata do Boga jest rzeczywistością, której zaprzeczyć się nie da. Czyż nieustępliwa walka o godność człowieka i jego prawa nie jest tego dowodem? Czy koniec kolonializmu, zbiorowe wysiłki niesienia walnej pomocy krajom trzeciego świata, roznoszące się solidarność w niesieniu pomocy ludziom głodującym — czy to nie dowodzi, że ludzie przejrżeli i dostrzegli wartość zarówno jednostki, jak i całych narodów? Czy katedra w Hiroszimie, niedawnym bastionie braku tolerancji i fanatyzmu religijnego, nie jest wyraźnym znakiem dogłębnej zmiany w postawie braci odmiennego wyznania? Świat wraca rzeczywistości do Boga. Chrystus pełni w tym tajemniczym procesie powrotu funkcję jakby reżysera, jak to pokazał w drodze do Emaus, zaskakując Kleofasa i jego towarzyszy pytaniem: Co to za rozmowy prowadzicie między sobą i jesteście smutni?

Izrael obozujący na równinie Jerycha obchodził po raz pierwszy Paschę, obchodził więc radośnie powrót z niewoli egipskiej, powtarzając jakby refren triumfalne hasło: „Dziś zrzuciłem z was hańbę egipską”, hasło, które brzmi jak hymn narodowy wyzwolonego narodu. Pierwsze święto paschalne urasta do rozmiarów religijnego symbolu.

Jak Izrael wrócił z niewoli w przekonaniu, że powrót ten zawdzięcza onieście Bożej, podobnie w toku dzieł powrotu poszczególne narody wracają z węgnania, które w ciągu wieków różne przybiera kształty. Zmieniając światopoglądy, ustroje polityczne, przekształcając systemy ekonomiczne i kulturowe, dokonując społecznych przemian — narody szukają bezustannie coraz lepszych form egzystencji, samostanowienia i wolności. Dalekie i mozolne odrywają drogi. Przy tym każda wczoraj-

(patrz str. 3)